

Hjerte hjerte hjerte

Efter en snart meget lang periode med invaliderende, hormonelt betinget hovedpine, har den i dag sluppet sit tag, så jeg er igen til at snakke med. Og risikoen for at blive slået ihjel, hvis man trækker vejret hørligt inden for en radius af to kilometer, er faldet betragteligt.

Jeg er begyndt at kunne mærke det udenpå maven, når min lille dreng sparker, og det er tæt på at være det hyggeligste, jeg nogensinde har prøvet. Om aftenen, omkring klokken 23, går han til noget kickboxing, hvor han bruger mine nyrer som sandsække. Og da jeg allerede nu er ved at udvikle mig til en af dem, der synes, at alt hvad mit barn foretager sig er mirakuløst og indikerer begavelse langt over gennemsnittet, er jeg naturligvis stolt over ungens evne til at arbejde med formen inden for de relativt begrænsede rammer, han har fået stillet til rådighed.

Bortset fra det, skal vi lige have kigget lidt på holdplanen, for jeg synes, det ville være markant mere optimalt, hvis vi kan lægge noget yoga/afspænding på det tidspunkt, når vi rammer december. Så kan han give den gas med de små ben om eftermiddagen, hvor vi alle sammen synes, at det er meget sjovere at være vågne og fulde af pep.

Han kan også godt finde på at dæk-sparke mig lidt forsigtigt i maven, hvis jeg skal tisse meget eller sidder bøjet frem. På *"øøøhm... undskyld? Vi er altså nogen, der prøver at bo herinde?!"*-måden.

Mors lille dreng.

Som jeg for øvrigt tror skal hedde Anton.

Fik jeg fortalt, at han gabte, da jeg blev scannet? Mig, helt vantro: *"Gabte han lige?"* Og det gjorde han. Uden skyggen af tvivl. Hans hjerte er halvanden gange halvanden centimeter, og hans mave er kuglerund. Hans lille rygsøjle ligner

en række af de fineste perler, og der var gang i noget relativt ukoordineret *"Se mig! Se mig! Jeg har arme!"*
Det her er den bedste ide ever!